

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně
Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: XX
sídlem X
zastoupena advokátem JUDr. Antonínem Šmídkem,
sídlem Pavlovická 366/7, 460 01 Liberec

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 9. 2020, č. j. X, ve výroku I. části A. [jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] a ve výrocích II. a III. (o uložení pokuty ve výši 125 000 Kč a povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč); a částečně změněno ve výroku I. části B. [jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 33a odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce] co do upřesnění označení Dohody o dočasném přidělení zaměstnance a ve zbytku potvrzeno.
2. Dne 21. 2. 2019 byla na pracovišti společnosti X správním orgánem I. stupně zahájena kontrola zaměřená na povinnosti na úseku agenturního zaměstnávání, umožnění výkonu nelegální práce a zprostředkování zaměstnání v souladu se zákonem o zaměstnanosti. Dle protokolu o kontrole ze dne 15. 5. 2019 žalobkyně, jejíž zaměstnanci u kontrolované osoby pracovali, porušila § 309 odst. 2 písm. d), e) a f) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti. Proti kontrolnímu zjištění podala žalobkyně dne 9. 6. 2019 námitky, které byly zamítnuty dne 8. 7. 2019.
3. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 26. 2. 2020 byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měla dopustit tím, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, když v období od 1. 12. 2018 do 27. 2. 2019 na pracovišti společnosti X umožnila třem cizincům ukrajinské státní příslušnosti výkon závislé práce na pozici operátor výroby bez povolení k zaměstnání, čímž porušila § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Zároveň jí byl kladen za vinu přestupek podle § 33a odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce, kterého se měla dopustit tím, že zprostředkovala zaměstnání dočasným přidělením k výkonu práce u společnosti X deseti jmenovaným zaměstnancům na základě písemných pokynů „Dohoda dočasném přidělení zaměstnance“ (dále jen „Dohoda“) ze dne 1. 1. 2019, které neobsahovaly náležitosti ve smyslu § 309 odst. 2 písm. d), e) a f) zákoníku práce. Za spáchané přestupky jí byla uložena pokuta ve výši 125 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Proti uvedenému rozhodnutí žalobkyně brojila odvoláním ze dne 11. 3. 2020, ve kterém zejména uvedla, že dané zaměstnance zaměstnala na základě předložených občanských průkazů Rumunské republiky. Skutečnost, že se jednalo o padělky, jí nebyla známa a

zákon jí zároveň neukládal povinnost jejich pravost ověřovat. Dále tvrdila, že s informacemi ve smyslu § 309 zákoníku práce byli zaměstnanci dostatečně seznámeni prostřednictvím školení a jiných pokynů nadřízených. Odvoláním napadené rozhodnutí bylo dne 22. 7. 2020 žalovaným zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému projednání, jelikož závěry o nepravosti dokladů, kterými se uvedení zaměstnanci žalobkyně prokazovali, nebyly dostatečně důkazně podloženy.

5. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 22. 9. 2020 byla žalobkyně opětovně shledána vinnou ze spáchání uvedených přestupků a byla jí uložena totožná sankce a povinnost nahradit náklady řízení.
6. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala dne 11. 3. 2020 odvolání, přičemž užila obdobné odvolací námítky, které předložila ve své předchozí argumentaci a které byly zároveň již vypořádány v obsáhlém odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí. Žalovaný na ně proto v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve značné míře odkázal, odvolání žalobkyně dne 7. 1. 2021 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil ve shora uvedeném rozsahu a částečně změnil ve výroku I. části B. co do upřesnění označení Dohody.

II. Žaloba

7. Žalobkyně předně tvrdila, že se uvedení cizinci prokázali občanskými průkazy občanů Rumunska, podle nichž byli žalobkyní považováni za občany Evropské unie. Občané Evropské unie svou totožnost prokazují občanským průkazem nebo pasem, přičemž za postačující k prokázání jejich identity je jeden z těchto dokladů. Žádný právní předpis žalobkyni neukládá povinnost ověřovat pravost osobního dokladu předloženého cizincem. Žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně, respektive žalovaný, neprovedl navrhovaný výslech policistů z Odboru cizinecké policie, kterým mělo být prokázáno, že policie nevyhoví žádosti zaměstnavatele na ověření pravosti dokladů cizince. Uvedla zároveň, že všechny tři osoby byly přihlášeny na pracovním úřadě, na zdravotní pojišťovně a na dalších úřadech a ani jeden z těchto úřadů nezjistil, že se přihlášení cizinci na území České republiky zdržují nelegálně s padělanými doklady. Žalobkyně proto neměla žádný důvod o pravosti předložených dokladů pochybovat.
8. Žalobkyně přiznala, že vedoucí zaměstnanec není v Dohodě určen. Dodala ovšem, že zaměstnancům byla tato informace předána při vstupní instruktáži. Podmínky jednostranného prohlášení o ukončení výkonu práce Dohoda rovněž neobsahuje. Potřebné informace jsou ale obsaženy v čl. II. 6 Rámcové dohody o dočasném přidělování zaměstnanců agentury práce (dále jen „Rámcová dohoda“) uzavřené mezi žalobkyní a společností X a zaměstnanci se podle nich v praxi běžně řídili. Informace o mzdových nebo platových podmínkách srovnatelného zaměstnance Dohoda taktéž neobsahuje, nicméně všechny tyto informace byly zaměstnancům poskytnuty v příloze č. 3 Rámcové dohody. Agenturní zaměstnanci měli zároveň výhodnější postavení než stálí zaměstnanci, jelikož jim bylo jako bonus ke mzdě hrazeno ubytování a pobírali cestovné a stravné. Nelze proto tvrdit, že by neměli srovnatelné podmínky jako jiní zaměstnanci.
9. Žalobkyně uzavřela, že nebyl splněn její požadavek na výslech agenturních zaměstnanců,

kterým by dokázala, že tito byli dostatečně informováni v souladu s požadavky uvedené právní normy. Dodala, že si žádný zaměstnanec na její postup doposud nepodal stížnost. Zároveň tvrdila, že v rámci popisu skutkové viny byla vnímána pouze forma zavinění, nikoli však splněný obsah povinností.

10. Závěrem žalobkyně uvedla, že je pro ni pokuta ve výši 125 000 Kč nejen v době vydání prvostupňového rozhodnutí, ale také za současných ekonomických podmínek likvidační. Tvrdila, že vlastní kapitál společnosti v roce 2019 činil pouze 528 000 Kč, přičemž 500 000 Kč krylo půjčku na kauci pracovní agentury, která musela být při zahájení činnosti zaplacená. V roce 2020 měla společnost vlastní kapitál pouze 494 000 Kč, což nepokrývá ani půjčku na kauci.
11. Žalobkyně z výše uvedených důvodů žádala, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a současně rozhodl o nákladech řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. S ohledem na skutečnost, že argumentace žalobkyně odpovídala argumentaci již dříve předložené, odkázal žalovaný v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí, respektive rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Doplnil pouze citaci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2020, č. j. 15 A 152/2019-55, dle kterého by mimo jiné měla právnická osoba zaměstnávající cizince s vědomím citelného postihu za umožnění výkonu nelegální práce ve vlastním zájmu projevít dostatečnou opatrnost a před uzavřením pracovní smlouvy prověřit tvrzení cizince týkající se jeho totožnosti.
13. Žalovaný s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, uzavřel, že uloženou pokutu považuje za zákonnou a odpovídající kritériím pro její uložení. Ztotožnil se s názorem správního orgánu I. stupně, který při úvaze ohledně výše pokuty vycházel z účetní uzávěrky za rok 2019 žalobkyní zveřejněné v obchodním rejstříku. Navrhoval proto, aby soud žalobu zamítl. Náhradu nákladů nepožadoval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
15. K námitce žalobkyně, že se jí cizinci při vzniku pracovněprávního vztahu prokázali jako občané Rumunska, kteří se jako občané Evropské unie nemusí prokazovat jiným dokladem, uvádí soud následující. Cizinec může být na základě § 89 odst. 2 zákona o

zaměstnanosti přijat do zaměstnání a zaměstnávání, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky. Povolení k zaměstnání se podle § 98 písm. e) téhož zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, o němž to stanoví vyhlášená mezinárodní smlouva, k jejíž ratifikaci dal Parlament souhlas a již je Česká republika vázána. Volný pohyb pracovníků v Evropské unii je zajištěn čl. 45 Smlouvy o fungování Evropské unie. Na občany Evropské unie se tak nevztahuje povinnost mít povolení k zaměstnání. Ze spisového materiálu vyplývá, že se předmětní cizinci sice prokázali občanskými průkazy Rumunské republiky, nicméně jednalo se o občany Ukrajinské národnosti a občanské průkazy byly padělané. Nejednalo se tedy o občany Evropské unie a žádná z výjimek § 98 zákona o zaměstnanosti se na ně nevztahovala. Výkon závislé práce na území České republiky ve smyslu § 89 zákona o zaměstnanosti nebyl těmto osobám na základě rozhodnutí příslušného úřadu práce povolen. Žalobkyně tedy zaměstnávala cizince, bez platného povolení k výkonu závislé práce, čímž porušila § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti.

16. Argumentaci žalobkyně, že se občané Evropské unie prokazují pouze jedním dokladem, který k ověření jejich totožnosti postačuje, taktéž nelze přisvědčit. Soud má za prokázané, že předmětní cizinci nebyli občany Rumunské republiky, respektive Evropské unie. Na věci nic nemění ani tvrzení žalobkyně, že zákon neukládá povinnost ověřovat pravost dokladů. Odpovědnost žalobkyně, jakožto právnické osoby za přestupek je koncipována jako odpovědnost objektivní, tedy odpovědnost za následek bez ohledu na zavinění. Právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže podle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Žalobkyně jakožto agenturní zaměstnavatel, který uzavírá pracovněprávní vztahy s cizinci, musí ve vlastním zájmu projevit dostatečnou míru obezřetnosti a před uzavřením pracovní smlouvy prověřit pravdivost cizincova tvrzení ohledně jeho totožnosti, a to zejména s ohledem na možnost citelného postihu za umožnění výkonu nelegální práce.
17. V přezkoumávaném případě uzavřela žalobkyně s uvedenými cizinci pracovní smlouvy v českém jazyce a to přesto, že sama tvrdila, že zaměstnávání cizinci česky nerozuměli. Žalobkyně nepostupovala tak, aby právní jednání, kterým vznikají daným cizincům práva a povinnosti, bylo pro tyto cizince srozumitelné. Pokud by s nimi jednala v jazyce rumunském, musela by dospět k názoru, že cizinci rumunsky, tedy jazykem, o kterém tvrdili, že je jejich rodným a úředním jazykem, nerozumí. Kromě toho jednatel žalobkyně je ukrajinské národnosti. Pokud tedy s uvedenými cizinci uzavíral pracovněprávní smlouvy, musel vědět, že se jedná o osoby ukrajinské národnosti. Soud dále studiem spisového materiálu zjistil, že žalobkyně zaměstnávala paní X, která byla cizinkou ukrajinské národnosti a měla totožné příjmení jako paní X, která patří mezi jednu z osob, jež se prokazovala padělaným rumunským občanským průkazem. Je tedy s podivem, že ani tato skutečnost žalobkyni neupozornila na možnou nepravdivost informací obsažených v předloženém dokladu. Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 29. 7. 2020 č. j. 15 A 152/2019-55, týkajícím se obdobné věci uvedl, že „*právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která uzavírá pracovněprávní vztahy s cizinci, by s vědomím citelného postihu za to, že (objektivně bez ohledu na míru zavinění) umožní výkon nelegální práce, měla ve vlastním zájmu projevit dostatečnou opatrnost a před uzavřením pracovní smlouvy (či jiného typu smluvního závazku zaměstnat konkrétní osobu cizince) prověřit za pomoci fakticky i*

ekonomicky dostupných instrumentů pravdivost tvrzení týkajících se totožnosti, resp. státní příslušnosti cizince. Koncepce objektivní odpovědnosti za přestupek spáchaný právníkem nebo podnikající fyzickou osobou totiž reálně nedává prostor pro argumentaci, která by byla založena na absenci vůlí řízeného jednání pachatele přestupku (byť nedostatek úmyslného či jinak vědomého jednání může ovlivnit úvahu správního orgánu o druhu a výši ukládané sankce). Nelze tak přehlížet, že žalobce se díky charakteru své podnikatelské aktivity (tzv. agenturnímu zaměstnávání) pohybuje v oblasti, která vyžaduje dodržení specifických povinností zaměstnavatele při zaměstnávání cizinců, a která tudíž implicitně klade na zaměstnavatele vyšší nároky stran toho, že bude učiněno vše pro to, aby nedocházelo k výkonu nelegální práce. Rezignace na aktivní přístup zaměstnavatelů k dodržování podmínek zákona o zaměstnanosti by fakticky vedla k tomu, že ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti by se stalo ve vztahu k situacím obdobným té, jaká byla předmětem posouzení v projednávané věci, obsoletní, jelikož by neumožňovalo postihnout jistou míru často i vědomé nedbalosti zaměstnavatelů, a naopak by se takto mohla vytvářet živná půda pro výkon nelegální práce „díky“ falsifikátům dokladů totožnosti, které by si cizinci navzdory zákonným překážkám obstarali ve snaze získat pracovní příležitost.“ Soud tak souhlasí s názorem žalovaného, že odpovědnost žalobkyně za spáchaný přestupek nezanikla, jelikož tato nikterak neprokázala vynaložení jakéhokoli úsilí, kterým by porušení uvedených povinností předešla.

18. Námitce žalobkyně, že úřady, které přišly do kontaktu s předmětnými zaměstnanci, padělky rovněž nezjistily, soud nepřisvědčil. Skutečnost, že jiné subjekty neodhalily padělané doklady, žalobkyni nikterak nezbavuje povinnosti neumožnit výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) nebo odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Na věci nic nezmění ani neprovedení výslechu policistů, kteří měli potvrdit, že policie nevyhoví žádosti zaměstnavatele, aby ověřil pravost dokladu cizince. Žalobkyně mohla a měla předejít porušení výše uvedené povinnosti jiným způsobem než kontrolou jednoho dokladu totožnosti. Soud se v tomto ohledu zcela ztotožňuje s vyčerpávající argumentací správního orgánu I. stupně, respektive žalovaného, a jeho výklad považuje za zcela správný.
19. S tvrzením, že žalobkyně splnila svou povinnost ve smyslu § 309 odst. 2 písm. d) zákoníku práce spočívající v označení vedoucího zaměstnance tím, že vedoucí zaměstnanec byl oznámen při vstupní instruktáži s tím, že bude na každé směně jiný, se soud neztotožnil. Agentura práce podle § 309 odst. 2 zákoníku práce přiděluje zaměstnance k dočasnému výkonu práce u uživatele na základě písemného pokynu. Náležitosti vyjmenované v písm. a) až f) tohoto ustanovení musí být v tomto písemném pokynu obsaženy. Ze spisové dokumentace vyplývá, že vedoucí zaměstnanec v písemném pokynu v podobě Dohody označen nebyl, což ostatně v žalobě uvedla i sama žalobkyně. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 2 Ads 30/2018-39, vyplývá, že účelem uvedené právní úpravy je ochrana zaměstnance, přičemž od tohoto znění se nelze smluvně odchýlit. Dané pravidlo totiž nezaručuje pouze skutečnost, zda má zaměstnanec faktické povědomí o tom, kdo je jeho nadřízeným. Umožňuje, aby mohl zaměstnanec v případě potřeby odkázat na písemný pokyn a prokázat, kdo na straně uživatele je vedoucím zaměstnancem oprávněným přidělovat a kontrolovat jeho práci. Stejně tak je písemná forma tohoto pokynu důležitá ve vztahu ke třetím osobám. Nelze proto tvrdit, že by žalobkyně svou povinnost podle § 309 odst. 2 písm. d) zákoníku práce splnila tím, že předala požadované náležitosti písemného pokynu zaměstnancům pouze ústně při vstupním školení.

20. Rovněž nelze tvrdit, že své povinnosti podle § 309 odst. 2 písm. e) zákoníku práce splnila tím, že odkázala na čl. II 6 Rámcové dohody, kde byly podmínky jednostranného prohlášení o ukončení výkonu práce obsaženy. Rámcová dohoda je smlouvou uzavřenou mezi uživatelem a žalobkyní, jakožto agenturním zaměstnavatelem. Zaměstnanec není smluvní stranou takové dohody. Nelze proto tvrdit, že by mohla nahrazovat nedostatky písemného pokynu ve smyslu § 309 zákoníku práce. Totožný závěr lze vyvodit i ohledně tvrzení, že informace o srovnatelných pracovních a mzdových podmínkách byly poskytnuty v příloze č. 3 Rámcové dohody. Na věci nic nemění ani tvrzení žalobkyně, že zaměstnanci měli hrazené ubytování a stravné a měli tak výhodnější podmínky. Písemný pokyn ve smyslu § 309 zákoníku práce neslouží k vytváření výhodnějších podmínek pro agenturní zaměstnance. Jeho smyslem je poskytnout agenturnímu zaměstnanci možnost zjistit, jaká má být jeho pozice v místě výkonu práce. Skutečnost, zda byla jeho pozice výhodnější či nikoli, tak nemá vliv na porušení informační povinnosti ze strany žalobkyně.
21. Námitce žalobkyně, že nebylo vyhověno návrhu žalobkyně na výslech agenturních zaměstnanců, který by prokázal splnění jejích povinností, taktéž nelze přisvědčit. Z výše uvedené argumentace zcela jasně vyplývá, že písemný pokyn podle § 309 zákoníku práce neobsahoval všechny zákonné náležitosti. Výpověď zaměstnanců žalobkyně tuto skutečnost nemůže nijak vyvrátit. Správní orgán I. stupně, respektive žalovaný proto nepochybil, když výslech navrhovaných svědků neprovedl. Tvrzení, že si zaměstnanci na postup žalobkyně nestěžovali, nelze pokládat za relevantní. Žalobkyně sama uvedla, že zaměstnanci ovládali pouze základy českého jazyka a psanému slovu téměř nerozuměli, zároveň tvrdila, že je nezajímaly náležitosti smluv, ale pouze čistá odměna za práci. Nelze proto předpokládat, že by si zaměstnanci žalobkyně v této pozici stěžovali na nedodržení právních norem, jejichž existence jim zcela jistě není vůbec známa. Kromě toho skutečnost, zda si zaměstnanci na žalobkyni stěžovali či nikoli, není pro posouzení otázky spáchání přestupku nijak podstatná.
22. K tvrzení žalobkyně, že byla výše pokuty likvidační, soud uvádí následující. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004, musí druh a výměra trestu odpovídat závažnosti přestupku. Pokud správní orgán uloží sankci, aniž přihlédne ke způsobu spáchání přestupku, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, překročí tím zákonem stanovené meze správního uvážení a způsobí nezákonnost daného rozhodnutí. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, vyplývá, že správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele. Učiní tak tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Záleží však především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby pro něj uložená pokuta neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení např. z obchodního

rejstříku. Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu. Rozšířený senát dále konstatoval, že likvidační pokutou se rozumí sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost. Zároveň však dodal, že aby pokuta za správní delikt naplnila svůj účel, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, je přitom ostatní závazky účastníka řízení možné zohlednit pouze do určité míry. Předlužení pachatele nemůže bez dalšího vést k imunitě vůči ukládaným sankcím.

23. V daném případě správní orgán I. stupně na stranách 14-17 rozhodnutí ze dne 22. 9. 2020 pečlivě, důkladně a podrobně zdůvodnil výši uložené pokuty. Zabýval se výměrou správního trestu a uvedl, že za přestupek ve smyslu § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti lze podle § 140 odst. 4 písm. f) téhož zákona uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč. V úvaze o výši trestu zvážil význam zákonem chráněného zájmu, způsob spáchání přestupku, okolnosti i následky jeho spáchání, přihlédl k přitěžujícím i polehčujícím okolnostem a zvážil i dopad probíhající pandemie nemoci COVID-19 na podnikatelské, pracovní a ekonomické prostředí v České republice. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil. Mimo jiné konstatoval, že podnikání žalobkyně bylo v rozhodném období mírně ztrátové, bylo však stále značného rozsahu a pokuta ve výši 125 000 Kč naplňovala smysl a účel správního trestání, jelikož byla citelným zásahem do majetkové sféry žalobkyně a zároveň nebyla sama o sobě likvidační. Soud dodává, že správní orgán I. stupně žalobkyni výzvou ze dne 27. 8. 2020 poučil o možnosti doložení svých osobních a majetkových poměrů. Žalobkyně jako odpověď na tuto výzvu předložila dne 17. 12. 2019 Účetní uzávěrku za rok 2019. Při hodnocení osobních a majetkových poměrů však správní orgán I. stupně vycházel z účetní uzávěrky zveřejněné ve sbírce listin obchodního rejstříku, neboť účetní uzávěrka předložená žalobkyní se od té zveřejněné lišila. Proti tomuto postupu žalobkyně v odvolání nijak nebrojila. Námitky obsažené v žalobě jsou taktéž velmi obecné. Skutečnost, že žalobkyně v souvislosti s uhrazením kaucí ve smyslu § 60b zákona o zaměstnanosti uzavřela smlouvu o úvěru, sama o sobě nemůže vést k automatickému prominutí uložené sankce. Žalobkyně ostatně nedoložila, jak vysoké měsíční splátky musí hradit. Dostatečnými a hodnověrnými důkazy neobjasnila ani žádné další parametry tvrzené půjčky. Netvrdila ani jiné rozhodné skutečnosti, které by mohly být pro posouzení jejích osobních a majetkových poměrů relevantní. Svou argumentaci omezila pouze na konstatování, že uložená pokuta je likvidační. S ohledem na shora uvedené soud došel k závěru, že správní orgán I. stupně, respektive žalovaný posoudil osobní a majetkové poměry žalobkyně dostatečně a výše vyměřené pokuty likvidační nebyla.

V. Závěr a náklady řízení

24. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O žalobě soud rozhodoval bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobkyně i žalované.

26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
27. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 30. června 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu